

Watervrees

Het was heerlijk weer.

Ik wist het al sinds ik wakker werd: vandaag ga ik zwemmen.

Ik had meteen al mijn zwembroek aangedaan en na het ontbijt liep ik met een opgerolde handdoek door Hotsjietonia.

Steven zou vast ook zin hebben om te zwemmen.

Ik belde aan. Het duurde lang, maar toen kwam er een slaperig hoofd van Steven tevoorschijn.

‘Hoi Steven,’ zei ik. ‘Ga je mee zwemmen?’

Het is lekker warm.’

‘Ik heb nog niet gedoucht,’ bromde Steven.

‘Nou en? We gaan zwemmen. En daarna ga je toch weer douchen.’

‘Eerst ontbijten,’ zei Steven. ‘Daarna zien we wel verder.’

Steven bakte eitjes en vroeg of ik er ook één wilde.

Ik had al ontbeten maar het zag er zo lekker uit... ik zei toch maar ja.

We aten aan de keukentafel, het smaakte heerlijk.

‘Waar wilde je gaan zwemmen?’ vroeg Steven.

‘Onder de brug.’ ‘Zitten daar geen vissen?’

‘Overal zitten vissen,’ zei ik schouderophalend.

Meteen had ik spijt.

Steven schoof zijn stoel achteruit. ‘Ik ga echt niet mee!’ riep hij uit.

‘Visjes,’ zei ik snel. ‘Heel kleine visjes.’

Ik liet met duim en wijsvinger zien hoe klein.

‘Die zwemmen naar je tenen, en dan gaan ze eraan knabbelen.’ ‘Echt niet.

En als ze het doen, doet het heus geen pijn.’ ‘Het kriebelt,’ zei Steven.

‘Laten we in het gras gaan spelen met de watersproeier van Rebbel.’

‘Dat is ook wel leuk, maar...’ Ik was teleurgesteld.

Zwemmen was toch veel leuker?

‘Weet je wat?’ zei ik. ‘We nemen Hond mee. Die jaagt alle vissen weg, groot en klein.’ ‘Denk je?’ vroeg Steven aarzelend.

‘Natuurlijk! Als jij zo’n klein visje was, zou je dan niet bang zijn voor zo’n grote hond?’

‘Ik denk het wel,’ zei Steven. ‘We proberen het gewoon,’ zei ik.

‘Als er ook maar één klein visje in de buurt dreigt te komen, dan gaan we er meteen uit. Afgesproken?’

Het was goed. Samen sprongen we van de kant.

Het water was even koud, maar al snel waren we helemaal door.

Het was heel erg leuk om met Steven te zwemmen.

Hond zwom af en toe een eind weg, maar Steven zat nergens meer mee.

Zelfs toen Hond de kant op klom, bleef hij doorzwemmen.

Ik haalde mijn luchtbed op en Steven blies het op.

Even later lag Steven in de zon op het luchtbed, met zijn ogen dicht.

Eigenlijk was Steven te lang voor mijn luchtbed.
Zijn voeten staken helemaal uit en bungelden in het water.
Ik besloot hem te pakken te nemen.

Voorzichtig zwom ik naar hem toe en begon heel zachtjes aan zijn grote teen te kriebelen, alsof ik een visje was dat hapjes nam. Eerst bewoog hij alleen maar een paar keer zijn tenen. Toen schoot hij overeind en ging natuurlijk meteen kopje onder.

‘Dat zet ik je betaald,’ riep hij proestend toen hij bovenkwam. Ik zwom voor mijn leven en sprong op de kant. Steven was groter en sterker, maar moest het luchtbed meenemen. Dat gaf me een kleine voorsprong.

Ik haalde het grasveld zonder dat hij me te pakken kreeg.

Maar ik was de watersproeier vergeten en toen ik lekker lag op te drogen, draaide Steven de kraan open!

